

Mercedes Gancedo, soprano

És una soprano lírica nascuda a Buenos Aires. Als 15 anys va rebre una beca de la Fundació de Música de Càmera de Buenos Aires durant cinc anys seguits per treballar amb el mestre W. Opitz. Després de graduar-se en estudis superiors per l'I. S. A. Teatro Colón, debutà als 18 anys al Teatro Roma de Buenos Aires.

Guanyadora del premi Joven Promesa Artística de Carácter Internacional de la Asociación de Críticos de la República Argentina i de la Beca Teresa Grüneisen de la Fundación Mozarteum per estudiar a l'estranger, continuà la formació a Europa amb els mestres J. Aragall, E. Giménez, A. Nafé, T. Berganza, M. Freni, M. Caballé o C. Bartoli, entre d'altres. A Barcelona va rebre una beca per al Màster de Lied Victoria de los Angeles a l'ESMUC.

A Espanya ha interpretat diversos i variats rols d'òpera, amb què ha actuat als principals teatres i ho ha fet sota la batuta dels mestres E. Delamboy, D. Montané, R. Frizza o J. Pons, entre d'altres.

Està seguint una carrera notable en el gènere del lied; participa en importants sales i festivals, com la Schubertiada a Vilabertran, Festival LIFE Victoria, el nou Barcelona Obertura Spring Festival, al Palau de la Música Catalana i a l'Auditori de Barcelona. Ha guanyat el concurs Red de Músicas de Juventudes Musicales de España pel qual ha fet una gira d'abast nacional amb la pianista Beatriz Miralles, amb qui també ha enregistrat el seu primer àlbum, *Cooking America!* (2017).

Guardonada a la Competizione dell'Opera (Dresden), i amb el Premi Diputació de Barcelona del Concurs Francesc Viñas (Barcelona), i el Premi El Primer Palau, també ha guanyat altres concursos nacionals: La Voz de Más Porvenir (Logronyo), Premi Pla Balaguer, i fou la guanyadora absoluta dels concursos CIM (Barcelona), XXI Pòdiums de Música de Cambra, XIII Concurs Luis Mariano y el Josep Palet. Així mateix, el 2018 ha estat proclamada millor veu jove femenina per Opera Jove de Catalunya.

Beatriz Miralles, piano

Estudià piano al Conservatorio Superior de Música de Madrid amb P. Bilbao, i també acompanyament vocal amb J. A. Álvarez Parejo. També estudià amb els pianistes L. Morales, I. Cítera i O. Montalbán. Ha rebut *masterclasses* de V. Ovchinnikov, I. Rohman, V. Balzani, A. Fröhlich i J. Kadlubisky, entre d'altres. L'any 2013 assistí al Conservatori Superior de Música de Friburg de Brisgòvia (Alemanya) on amplià coneixements en l'especialitat d'acompanyament vocal amb el repertorista M. Alteheld. El 2016 acabà el Màster de Lied a l'ESMUC sota el mestratge de F. Poyato.

Ha col·laborat amb les cantants Mercedes Gancedo, P. Rossi Rodino, M. Mendizábal, S. Peón, M. Ribalta, M. Tarragó, M. Alonso, G. Di Palma o A. Jiménez Ramírez. Va registrar amb S. Peón i A. Martín el CD *De norte a sur con la nostalgia de una*. Va ser seleccionada, juntament amb M. Alonso i M. Gancedo per participar en el Festival de Música als Parcs de Barcelona amb el seu espectacle *Mignon*, creat a partir dels textos de l'escriptor J. W. von Goethe.

Amb el patrocini de:

Col·laboren en aquest concert:

Amb la col·laboració de:

B 22472-2018

Mercedes Gancedo, *soprano*

Beatriz Miralles, *piano*

El Primer Palau
Dilluns, 27 de novembre de 2018–20h
Sala de Concerts

20h

Proclamació del veredicte i lliurament de premis El Primer Palau 2018

Presentació: Albert Torrens

20.30h

Concert

Mercedes Gancedo, soprano
(guanyadora del Premi El Primer Palau 2017)
Beatriz Miralles, piano

I	38'	II	14'
Gabriel Fauré (1845-1924) <i>Le secret</i>		Leonard Bernstein (1918-1990) <i>I hate music!</i> My name is Barbara Jupiter has seven moons I hate music! A big indian and a little indian	
Claude Debussy (1862-1918) <i>Beau soir</i> <i>C'est l'extase</i>		Leonard Bernstein <i>La bonne cuisine</i> Plum pudding Queues de boeuf Tavouk Guenksis Civet à toute vitesse	
Yoshinao Nakada (1923-2000) <i>Sakura Yokocyo</i>			
Richard Strauss (1864-1949) <i>Allerseelen</i> <i>Zueignung</i>			
Robert Schumann (1810-1856) <i>Sehnsucht</i>			
Hugo Wolf (1860-1903) <i>Kennst du das land wo die Zitronen blühen</i>			
Xavier Montsalvatge (1912-2002) <i>Cinco canciones negras</i> Cuba dentro de un piano Punto de habanera Chévere Canción de cuna para dormir un negrito Canto negro			

La durada de la pausa en aquest concert serà de 15 minuts

“L'home no parla, és el món que ressona. El sentit del triangle, el sentit de l'esfera, es des-
pertem de l'Alfa a l'Omega de l'alè, sanglot de cants no apresos, el pur plaer de dir, sota
pluges verges, dins ciutats lacrades, com una ventada que ens devien els segles”

Màrius Sampere
L'ocell que udola, 1990

Un interessant eclecticisme musical

Quan en la quarta edició del Lied Festival Victoria de los Ángeles (LIFE Victoria) la cantant que era el cap de cartell de l'edició suspengué a vint-i-quatre hores vista la seva participació per malaltia, des de l'organització no es dubtà ni un moment que la substituís Mercedes Gancedo. La soprano argentina havia debutat al Festival la nit anterior com a LIFE New Artist fent de telonera de Joan Martín-Royo i Pierre Réach, però en poques hores confeccionà un programa eclèctic basat en cançó argentina i *lieder* que va entusiasmar crítica i públic. Des d'aleshores la carrera d'aquesta soprano, que ja despuntava, ha anat en trajectòria ascendent, tot arribant a guanyar l'any passat el Premi El Primer Palau, raó per la qual ofereix avui aquest recital al Palau de la Música Catalana. I és que si una cosa defineix Mercedes Gancedo és aquest eclecticisme musical, guiat sobretot per la seva bona intuïció artística. Té la mateixa capacitat per cantar un paper en una òpera de Verdi –debutà com a comtessa de Ceprano a *Rigoletto* al Liceu el 2017– que per abordar el cicle esbojarrat *La bonne cuisine* de Bernstein. Aquesta voluntat de recerca artística també és la que la porta a capitanejar iniciatives com les Jams de Lied, *jam sessions* com les del jazz i altres disciplines musicals, on cantants i pianistes proven noves combinacions de manera espontània i natural, tot recuperant en certa manera l'origen domèstic del lied. Precisament aquest eclecticisme de què parlem queda manifestat en el programa que Gancedo ofereix avui al Palau. Començant per la *mélodie*, no gens fàcil a causa de la seva exquisida línia vocal, de Gabriel Fauré i Claude Debussy. De Yoshinao Nakada, compositor japonès nascut el 1923 i que morí el 2000, n'interpretarà la infreqüent *Sakura Yokocyo* (Flors de cirerer). La part dedicada al lied alemany del programa s'inicia amb dues cançons d'Strauss mítiques que formen part del gran repertori i que Gancedo ha incorporat fa poc, com són *Allerseelen* i *Zueignung*. En la primera, *Dia de Tots Sants*, basada en un poema de Hermann von Gilm, un enamorat recorda vivaçment la seva parella que ha mort, tot parant la taula i agafant-se la mà “*tal com van fer al maig*”; per la seva banda, *Zueignung* (Dedicatòria), també de Von Gilm, és un agraïment a la persona que l'ha ensenyat a estimar, dedicada sembla a l'esposa d'Strauss, Pauline de Ahna. Passant per *Sehnsucht* de Schumann, Gancedo aborda un dels *Goethe Lieder* d'Hugo Wolf més emblemàtics i dramàticament intensos del repertori com és *Kennst du das land wo die Zitronen blühen*, interpretats de manera mítica per artistes com Elisabeth Schwarzkopf o Marilyn Horne, i per al qual es necessita gran maduresa artística. Tal com va fer durant el concurs de l'any passat, interpreta *Cinco canciones negras* de Xavier Montsalvatge, a les quals la soprano sap donar el seu toc llatí que escau meravellosament a aquest antillanisme del compositor. Per tancar el recital, dos cicles de Bernstein, *I hate music!* i *La bonne cuisine*, que s'han convertit indubtablement en dues de les intepretacions *signatura* de Gancedo, ja que sap dotar-los de la ironia i la teatralitat necessaris i convertir-los en autèntiques creacions personals.

Marc Busquets Figuerola, director artístic del LIFE Victoria

El Primer Palau 2018

Intèrprets premiats

Joan Seguí Mercadal, orgue
Premi El Primer Palau 2018
Premi Catalunya Música

Trío Rmales
(Pablo Díaz, violí; Gonçalo Lelis, violoncel; Andrés Navarro, piano)
Accèssit
Premi de la Crítica

Bernat Prat, violí
Accèssit

Duo Vallés Vera
(Miguel Vallés, saxòfon alt i piano; Elisabeth Vera, piano)
Premi Joventuts Musicals de Catalunya

Membres del jurat

El jurat oficial ha estat format pels membres següents:

Premi El Primer Palau

Alfons Reverté Casas, clarinetista i director d'orquestra

Xavier Pagès-Corella, director d'orquestra i compositor

Vladislav Bronevetski, pianista

Raimon Colomer, coordinador de continguts de Catalunya Música

Mercedes Conde Pons, coordinadora del cicle El Primer Palau

Premi de la Crítica

Javier Pérez Senz, «El País»

Mònica Pagès, Catalunya Música

Jorge de Persia, «La Vanguardia»

Xavier Cester, «Diari Ara»

Josep Barcons, «Revista Musical Catalana»

**MITSUBISHI
ELECTRIC**
AIRE ACONDICIONADO

El Primer
Palau 2018

Mitsubishi Electric, XVIII anys fomentant
les joves promeses de la música

Textos

Gabriel Fauré

Gabriel Fauré (1845-1924)

Le secret, trois chansons, op. 2313

Text d’Armand Silvestre (1837-1901)

Je veux que le matin l'ignore

Je veux que le matin l’ignore
Le nom que j’ai dit à la nuit,
Et qu’au vent de l’aube, sans bruit,
Comme une larme il s’évapore.
Je veux que le jour le proclame
L’amour qu’au matin j’ai caché,
Et sur mon cœur ouvert penché
Comme un grain d’encens il l’enflamme.
Je veux que le couchant l’oublie
Le secret que j’ai dit au jour,
Et l’emporte avec mon amour,
Aux plis de sa robe pâlie !

Claude Debussy

Claude Debussy (1862-1918)

Beau soir, L. 84 (6)

Text de Paul Bourget (1852-1935)

Lorsque au soleil couchant les rivières sont roses,

Lorsque au soleil couchant les rivières sont roses,
Et qu’un tiède frisson court sur les champs de blé,
Un conseil d’être heureux semble sortir des choses
Et monter vers le cœur troublé ;
Un conseil de goûter le charme d’être au monde,
Cependant qu’on est jeune et que le soir est beau,
Car nous nous en allons comme s’en va cette onde :
Elle à la mer, nous au tombeau !

C'est l'extase, d'Ariettes oubliées L. 63 (60)16

Text de Paul Verlaine (1844-1896)

C'est l'extase langoureuse,

C’est l’extase langoureuse,
C’est la fatigue amoureuse,
C’est tous les frissons des bois
Parmi l’étreinte des brises,
C’est vers les ramures grises
Le chœur des petites voix.
O le frêle et frais murmure !
Cela gazouille et susurre,
Cela ressemble au cri doux
Que l’herbe agitée expire…
Tu dirais, sous l’eau qui vire,
Le roulis sourd des cailloux.
Cette âme qui se lamente
En cette plainte dormante
C’est la nôtre, n’est-ce pas ?
La mienne, dis, et la tienne,
Dont s’exhale l’humble antienne
Par ce tiède soir, tout bas ?

Vull que el matí l'ignori,

Vull que el matí l’ignori,
el nom que he dit a la nit,
i que al vent de l’alba, sense fer soroll,
com una llàgrima s’evapori.
Vull que el dia el proclami,
l’amor que he amagat al matí,
i sobre el meu cor obert abocat
com un gra d’encens l’inflami.
Vull que el capvespre l’oblidi,
el secret que he dit al matí,
i se l’endugui amb el meu amor,
als plecs del seu vestit pàl·lid!

Quan al capvespre els rius són rosats,

Quan al capvespre els rius són rosats,
i una tèbia esgarrifança corre sobre els camps de blat,
un consell d’èsser feliços sembla sorgir de les coses
i pujar cap al cor trasbalsat;
Un consell és tastar el plaer de ser al món,
malgrat que som joves i el vespre és bonic,
perquè marxem tal com marxa aquesta onada:
ella al mar, nosaltres a la tomba!

Això és l'èxtasi lànguid,

Això és l’èxtasi lànguid,
és la fatiga amorosa,
és tota l’emoció dels boscos
entre l’abraçada de la brisa,
és, al voltant de les branques grises,
el cor de petites veus.
Oh fràgil i fresc murmuril,
el refilet i xiuxiueig,
allò semblant al crit dolç
que l’herba agitada exhala.
Tu dius, sota l’aigua que vira,
el balanceig sord de les roques.
Aquesta ànima que es lamenta
en aquest plany dorment,
es la nostra, oi?
La meva, i la teva,
de la que s’exhala l’humil cant
en aquesta tèbia nit, ben fluixet?

Yoshinao Nakada

(1923-2000)

Sakura Yokocyo

Les primeres tardes de primavera,

quan els cirerers japonesos floreixen
les flors formen el carreró dels cirerers.
Recordo el dia que et vaig estimar.
Sé que ja no ets aquí.
Ah, sempre vas ser la meva reina de les flors.
Sé que no ens veurem.
Fins i tot diem: “Com va tot?”
“Molt de temps sense veure’t”.
No podem començar de nou.
Així doncs miraré els cirerers florits.

Richard Strauss

Richard Strauss (1864-1949)

Allerseelen, d'Acht Gedichte aus Letzte Blätter, op. 1018

Text de Hermann von Gilm zu Rosenegg (1812-1864)

Stell auf den Tisch die duftenden Reseden,

Stell auf den Tisch die duftenden Reseden,
Die letzten roten Astern trag herbei,
Und laß uns wieder von der Liebe reden,
Wie einst im Mai.
Gib mir die Hand, daß ich sie heimlich drücke
Und wenn man’s sieht, mir ist es einerlei,
Gib mir nur einen deiner süßen Blicke,
Wie einst im Mai.
Es blüht und funkelt heut auf jedem Grabe,
Ein Tag im Jahre ist den Toten frei,
Komm an mein Herz, daß ich dich wieder habe,
Wie einst im Mai.

Zueignung, d'Acht Gedichte aus Letzte Blätter, op. 1018

Text de Hermann von Gilm zu Rosenegg (1812-1864)

Ja, du weißt es, teure Seele,

Ja, du weißt es, teure Seele,
Daß ich fern von dir mich quäle,
Liebe macht die Herzen krank,
Habe Dank.
Hielt ich nicht, der Freiheit Zecher,
Hoch den Amethysten-Becher,
Und du segnetest den Trank,
Habe Dank.
Und beschworst darin die Bösen,
Bis ich, was ich nie gewesen,
Heilig an das Herz dir sank,
Habe Dank.

Deixa sobre la taula la reseda olorosa,

Deixa sobre la taula la reseda olorosa,
porta els últims àsters vermells,
i torna’m a parlar d’amor
com antany al maig.
Dona’m la mà perquè l’acaroni en silenci,
i no em fa res que ens vegin.
Dona’m una sola de les teves mirades
com antany al maig.
En cada tomba hi ha avui flors i olors,
un dia a l’any els morts són lliures,
torna al meu cor, que et torni a abraçar
com antany al maig.

Sí, tu saps, ànima estimada,

Sí, tu saps, ànima estimada,
com m’afligeixo lluny de tu!
L’amor posa malalts els cors,
te’n dono les gràcies!
Brindava jo un dia per la llibertat
amb la copa d’ametistes,
i tu vares beneir la beguda,
te’n dono les gràcies!
I vares conjurar així tots els mals
fins que jo, que no ho havia fet mai,
em vaig submergir, santament, en el teu cor,
Te’n dono les gràcies!

Robert Schumann (1810-1856)

Sehnsucht, de Lieder und Gesänge, vol. II, op. 51/1

Sterne der blauen
Himmlischen Auen,
Grüßt mir das Mädchen,
Das ich geliebt!
Weit in die Ferne
Möcht' ich so gerne
Wo das geliebte
Mädchen mir weilt.
Schweigende Sterne,
Grüßt mir die Ferne,
Grüßt mir das Mädchen,
Das ich geliebt!
Sterne der blauen
Himmlischen Auen,
Treuliche Winde,
Küßt sie von mir!
Stumme Vertraute
Küßt mir die Braut
Bringt ihr auch Tränen,
Tränen von mir.
Ach, ich muß weinen,
Tränen der Einen,
Tränen der Sehnsucht,
Teuere, dir.

Estrelles, que als prats
blaus del cel,
acolliu per mi la noia
que he estimat!
Ben lluny,
voldria anar
on la meva estimada
noia roman.
Estrelles silencioses,
saludeu per la llunyania,
saludeu per mi la noia
que he estimat!
Estrelles, que als prats
blaus del cel,
vents fidels,
beseu-la per mi!
Confidents silenciosos,
beseu per mi la núvia,
porteu-li també llàgrimes,
llàgrimes meves.
Ah!, he de plorar
llàgrimes per l'única,
llàgrimes de nostàlgia,
per tu, estimada!

Hugo Wolf (1860-1903)

*Kennst du das land wo die Zitronen blühn,
de Goethe-Lieder, IHW 1019*

Johann Wolfgang von Goethe (1749 832),

Kennst du das Land? wo die Citronen blühn,
Im dunkeln Laub die
Gold-Orangen glühn,
Ein sanfter Wind vom blauen Himmel weht,
Die Myrte still und hoch der Lorbeer steht,
Kennst du es wohl?
Dahin! Dahin
Möcht' ich mit dir, o mein Geliebter, ziehn.
Kennst du das Haus?
Auf Säulen ruht sein Dach,
Es glänzt der Saal, es schimmert das Gemach,
Und Marmorbilder stehn und sehn mich an:
Was hat man Dir, du armes Kind, gethan?
Kennst du es wohl?
Dahin! Dahin
Möcht' ich mit dir, o mein Beschützer, ziehn.
Kennst du den Berg und seinen Wolkensteg?
Das Maulthier sucht im Nebel seinen Weg;
In Höhlen wohnt der Drachen alte Brut;
Es stürzt der Fels und über ihn die Flut.
Kennst du ihn wohl?
Dahin! Dahin
Geht unser Weg! o Vater, laß uns ziehn!

Coneixes el país on floreixen els llimoners
i daurades taronges resplendeixen
enmig del fosc fullam,
on del cel blau bufa un oreig suau,
on creixen la serena murtra i el llorer ben alt?
El coneixes potser?
Cap allí, cap allí
amb tu m'hi agradaria anar, oh estimat meu.
Coneixes la casa?
Damunt columnes reposa la seva teulada.
Brilla la sala, les estances resplendeixen,
hi ha estàtues de marbre que m'esguarden:
què t'han fet, pobre criatura?
La coneixes potser?
Cap allí, cap allí
amb tu m'hi agradaria anar, oh protector meu.
Coneixes la muntanya i la seva passera ennuvolada?
La mula hi cerca el seu camí;
dins de coves viu la vella nissaga dels dracs;
cau la roca i al seu damunt el devessall!
La coneixes potser?
Cap allí, cap allí
ens porta el nostre camí! Oh Pare, deixa'ns marxar!

Xavier Montsalvatge (1912-2002)

Cinco canciones negras

Cuba dentro de un piano

Rafael Alberti (1902-1999)

Cuando mi madre llevaba un sorbete de fresa
por sombrero
y el humo de los barcos aún era humo de habanero,
mulata vuelta bajera
Cádiz se adormecía entre fandangos y habaneras
y un lorito al piano quería hacer de tenor.
Dime dónde está la flor que el hombre tanto venera.
Mi tío Antonio volvía con su aire de insurrecto.
La Cabaña y el Príncipe sonaban por los patios de
El Puerto.
(Ya no brilla la Perla Azul del mar de las Antillas.
Ya se apagó, se nos ha muerto.)
Me encontré con la bella Trinidad.
Cuba se había perdido y ahora era verdad.
Era verdad, no era mentira.
Un cañonero huido llegó cantándolo en guajiras.
La Habana se perdió. Tuvo la culpa el dinero...
Cayó, calló el cañonero.
Pero después, pero ¡ah! después...
fue cuando al SÍ lo hicieron YES.

Punto de habanera

Néstor Luján (1922-1995)

La niña criolla pasa con su miriñaque blanco
¡Qué blanco!
Hola crespón de tu espuma;
¡marineros contempladla!
Va mojadita de lunas
que le hacen su piel mulata.
Niña, no te quejes,
tan solo por esta tarde.
Quisiera mandar al agua
que no se escape de pronto
de la cárcel de tu falda,
tu cuerpo encierra esta tarde
rumor de abrirse de dalía.
Niña, no te quejes,
tu cuerpo de fruta está
dormido en fresco brocado.
Tu cintura vibra fina
con la nobleza de un látigo,
toda tu piel huele alegre
a limonal y a naranja.
Los marineros te miran
y se te quedan mirando.
La niña criolla pasa
con su miriñaque blanco.
¡Qué blanco!

Chévere

Nicolás Guillén (1902-1989)

Chévere del navajazo,
se vuelve él mismo navaja:
pica tajadas de luna,
mas la luna se le acaba;
pica tajadas de canto,
mas el canto se le acaba;
pica tajadas de sombra,
mas la sombra se le acaba,
y entonces pica que pica
carne de su negra mala.

Canción de cuna para dormir a un negrito

Ildefonso Pereda Valdés (1899-1996)

Ninghe, ninghe, ninghe
tan chiquitito,
el negrito
que no quiere dormir.
Cabeza de coco,
grano de café,
con lindas motitas,
con ojos grandotes
como dos ventanas
que miran al mar.
Cierra esos ojitos,
negrito asustado;
el mandinga blanco
te puede comer.
¡Ya no eres esclavo!
Y si duermes mucho,
el señor de casa
promete comprar
traje con botones
para ser un 'groom'.
Ninghe, ninghe, ninghe,
duérmete, negrito,
cabeza de coco,
grano de café.

Canto negro

Nicolás Guillén

Yambambó, yambambé!
Repica el congo solongo
repica el negro bien negro;
congo solongo del Songo
baila yambó sobre un pie.
Mamatomba, serembe cuserembá.
El negro canta y se ajuma,
el negro se ajuma y canta,
el negro canta y se va.
Acuememe serembó aé;

yambó, aé.
Tamba, tamba, tamba, tamba, tamba del negro que tumba; tumba del negro caramba, caramba, que el negro tumba: ¡Yamba, yambó, yambambé!

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein (1918-1990)

Leonard Bernstein

I hate music!

Textos: Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

My name is Barbara

My mother says that babies come in bottles; but last week she said they grew on special baby-bushes. I don’t believe in the storks, either! They’re all in the zoo, busy with their own babies! And what’s a baby-bush, anyway!? My name is Barbara.

Leonard Bernstein

Jupiter has seven moons

Jupiter has seven moons
Or is it nine?
Saturn has a million, billion, trillion sixty nine!
And everyone is a little sun with six little moons of its own!
But we have only one
Just thinking of all the fun we’d have if there were nine?
Then we could be just nine more times romantic!
Dogs would bath till they were frantic

Leonard Bernstein

We’d have nine tides in the Atlantic!
The man in the moon would be gigantic!
But we have only one!
Only one!

Leonard Bernstein

I hate music!

I hate music, but I like to sing
La, la, la, la, la, la, la, la!
But that’s not music!
Not what I call music, no sir!
Music is a lot of men with a lot of tails
Making lots of noise like a lot of females
Music is a lot of folks in a big dark hall
Where they really don’t want to be at all
With a lot of chairs
And a lot of heirs
And a lot of furs and diamonds!
Music is silly
I hate music, but I like to sing

Leonard Bernstein

A big indian and a little indian

A big Indian and a little Indian
were walking down the street
The little Indian was the son of the big Indian
But the big Indian was not

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

the father of the little Indian
You see the riddle is
If the little Indian was
the son of the big Indian
But the big Indian was not
the father of the little Indian
Then who was he?
I’ll give you two measures
His mother!

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

el pare del petit indi.
Mira, l’enigma és:
si el petit indi era
el fill del gran indi,
però el gran indi no era
el pare del petit indi,
llavors, qui era ell?
Et donaré uns compassos.....
La seva mare!

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein

Leonard Bernstein